

Med stor glädje och tacksamhet får vi idag konsekra denna kyrka som redan invigts till den helige aposteln, evangelisten Sankt Johannes. Flera generationer fromma lutheraner har bett i denna kyrka, sedan kom stora grupper fromma polacker och till sist alla fromma ukrainare. Så kyrkan är verkligen ”inbedd”. Bönen sitter i väggarna. Äntligen får vi katoliker i Stockholms stift en kyrka vigd till en av de fyra evangelisterna, och just till den som var Jesu älsklingslärjunge, Johannes, han som hjälper oss att få inblick i den djupa och eviga kärleksrelationen mellan Fadern och Sonen. I denna kyrka har det besannats som Johannes skriver i sitt evangelium: ”Den tid kommer, ja, det är redan här, då alla sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning” (19:23). Vi ber att denna kyrka på Sankt Johannes förbön får hjälpa många människor att växa in i en allt djupare relation till Jesus Kristus, så att de i sina liv kan bli hans trogna lärjungar och efterföljare och vittna för världen om den oändliga barmhärtighet som finns i den treenige Gudens innersta, ja, att Gud till sitt väsen *är* kärlek.

I dagens evangelium möter vi en samarisk kvinna, alltså en av de sökare som också är så vanliga i vår tid. Hon har ett brokigt förflutet och en del på sitt samvete, samtidigt drivs hon av en längtan och en törst efter det som är sant, gott och skönt. Mötet med Jesus blir helt avgörande. Han är den ende som kan ge henne svar på livets viktigaste frågor, den ende som kan upprätta henne och ge henne den värdighet som bara Gud kan ge oss: att få vara hans älskade barn. Vi ber att denna kyrka skall vara en plats där många av Stockholms alla sökare skall få en glimt av Guds härlighet. Som varje kyrka är denna kyrka en avbild av ”den heliga staden Jerusalem, som kom ner från himlen från Gud, full av Guds härlighet” (Upp 21:10-11). Jag har hört flera katoliker säga, när de hörde att Sankt Johannes skulle bli katolsk: äntligen får vi en stor och pampig kyrka. Naturligtvis är det inte det yttre som är viktigast utan den inre verkligheten, alltså att denna kyrka liksom varje kyrka är en plats där ”sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning” (Joh 19:23).

Denna kyrka är redan ett andligt hem för två av våra missioner, den polska och den ukrainska. Jag minns ännu vad jag sade när jag predikade för första gången här i den polska missionen för mer än 25 år sedan – och det är säkert ingen annan som minns, för predikningar är ofta det första man glömmer! Jag pekade i alla fall på att varje mission i vårt stift har en mission att sprida det kristna budskapet och hjälpa människor att växa in i den katolska tron. Som döpta och konfirmerade har vi alla del i kyrkans uppdrag till mission och evangelisation. Just i denna tid ser vi att öppenheten är större för evangeliet än tidigare. Likaså är öppenheten större för vår katolska tro än tidigare, eftersom de gamla antikatolska fördomarna ofta

har försvunnit i vår sekulära miljö. Därför måste vi alla ta på oss den underbara uppgiften att dela med oss av vad tron på Jesus och hans kyrka innebär. Som Paulus säger: ”Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan äger samma medborgarskap som de heliga och har ert hem hos Gud” (Ef 2:19).

Denna kyrka skall vara vårt hem oss Gud redan nu, i väntan på vårt eviga och definitiva hem i Guds härlighet, som Jesus har öppnat för oss genom sitt påsk mysterium, genom att dö och uppstå för oss. Varje gång vi samlas för att fira eukaristin får vi en liten försmak på tungan och i hjärtat av den oändliga härlighet som övergår allt vad vi kan föreställa oss och drömma om. Samtidigt hjälper detta oss att försöka göra jorden mer lik himlen genom att generöst och storsint sprida godhet och sanning omkring oss. Genom vårt dop har vi ”fogats in i den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten” (Ef 2:20). Eftersom denna kyrka är invigd just till en av apostlarna blir det extra tydligt här att vi alla har del i kyrkans apostolat, att hjälpa människor, både de som redan är kristna och de som söker sanningen, att bli allt djupare förenade med Jesus, att tjäna honom alltmer hängivet och i hans efterföljd tjäna de behövande och nödlidande mer helhjärtat.

Idag på första maj får vi inte heller glömma bort den helige Josef, eftersom vi idag ärar honom som Josef Arbetaren. Vi ber och tänker på alla de som arbetat för att göra denna kyrka så vacker och fin, ja, på alla som arbetar för att göra själva vår värld vacker och fin, fredlig och broderlig. När vi samlas till tillbedjan och liturgi i kyrkan får vi kraft och inspiration för att bygga upp vårt samhälle till en gemenskap där alla oavsett ursprung och uppgift får sin värdighet respekterad. Genom vårt dop har vi blivit ett heligt tempel där den heliga Treenigheten bor. Vi har blivit levande stenar i ett heligt bygge, ”till en andlig boning åt Gud” (Ef 2:22).

Det inre och det yttre går alltid samman. Denna vackra kyrka - ja, pampiga kyrka om ni så vill - skall alltid påminna oss om vår inre värdighet och kallelse som döpta. Genom vårt dop är vi förenade med alla andra kristna av olika traditioner och konfessioner. Vi ber därför speciellt idag om den fulla och synliga enheten mellan alla kristna. Vi lider av att vi ännu inte kan dela en och samma eukaristi. Samtidigt måste vi glädja oss över den enhet som redan finns genom dopet. Tillsammans får vi vittna om Jesus och omvända oss alltmer och tjäna honom allt trognare. ”Med glädje skall vi gå till Herrens hus (Ps 122:1), sjöng vi i responsoriesalmen. Detta heliga hus får påminna oss om den outsläckliga glädje som vi alltid får del av genom Jesu uppståndelse, en glädje som bär oss genom det svåra och tunga, en glädje som vi får dela med oss av till alla som går böjda under lidandets bördor, en glädje som har övervunnit världens dysterhet.

